

DANIELLE STEEL

A viszony

DANIELLE STEEL

A wizony

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *The Affair*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © 2021 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2023, by F. Nagy Piroska

Cover design: *Derek Walls*

Cover photograph: © *Getty Images / Paul Bradbury*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2023

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Végtelenül szeretett gyermekeimnek,
Trevornak, Toddnak, Beatie-nek, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Éljetek át nagy örömöket az életetekben,
legyen bátorságotok a nehéz időkben,
érjétek el mindazt, amire vágytok,
és amit nektek én is
tiszt szívemből kívánok.*

*Minden szeretetemmel
a boldogságotokért imádkozva,*

Mami/ds

Első fejezet

Ha Rose MacCarthy belépett valahova, minden tekintet rá szegeződött. Száznyolcvan centi magas, sudár termetű, hosszú, karcsú lábú, tökéletes megjelenésű, elegáns nő volt. Arcát az álláig érő hófehér haj keretezte. Átható kék szeme előtt semmi sem maradt rejtve. Bárkit képes volt halálra rémíteni néhány jól megválasztott, halk, de találó szóval, ám ha úgy adódott, egy-egy nagylelkű dicsérettel megvigasztalta és felvidította fiatal beosztottjait. Huszonöt éve volt a *Divat Magazin* főszerkesztője. Finoman, udvariasan, a lehető legnagyobb hozzáértéssel, tisztességgel és diszkrécióval, ugyanakkor vaskézvel irányította a lapot. Ismert volt jó ítézőképességéről, a magazin érdekében hozott bölcs döntéseiről, elkötelezettségéről és a divat szeretetéről.

Mindig viselt valami színes vagy érdekes holmit, feltűnő kiegészítőt: egy gyűrűt, amelyre Velence egyik ódon, poros ékszerboltjában bukkant rá; egy marokkói bazárban talált különleges karkötőt; mutatós sálat vagy kitűzőt – valami szokatlan apróságot. A vérében volt az elegancia. Rendszerint feketébe öltözött, de az is előfordult, hogy valami rikítóan színes ruhával hökkentette meg a környezetét. Sokan megpróbálták utánaozni, de senki nem tudott versenyezni vele. Senki sem tudott reggel

kilenckor – vagy a nap bármely órájában – olyan tökéletes külsővel megjelenni, mint ő. Mindig éberen és mindenre felkészülten lépett be az irodába, és egész nap meg sem állt. Kemény munkára szorította a beosztottait, de közben mindenki másnál szigorúbb volt önmagához.

A családi háttere lenyűgözően ellentmondásos volt. Sokat publikáló, nagy tiszteletnek örvendő angol történész apja Oxfordban tanított. Rose Londonban született és ott is nevelkedett, apja unszolására azonban két évet Oxfordban végzett, de ott nem érezte jól magát. Népes olasz arisztokrata családból származó anyját az olasz reneszánsz festmények közismert szakértőjeként tartották számon. Lányai tréfásan azzal jellemezték Rose-t, hogy otthon olasz, a munkában viszont angol. Ebben volt némi igazság. Rose anyja éppannyira volt érzelmes természetű, mint amennyire az apja nem.

Rose egyetlen gyerekként élvezte mindkét szülője szeretetét és támogatását. Gyakran és nagy örömmel látogatta anyja Rómában élő melegszívű családját. Folyékonyan beszélt olaszul, franciául és angolul. Az oxfordi két év után egy évig tanult a Sorbonne-on, ami sokkal inkább a kedvére való volt. A divat iránti szenvedélye és ösztönös érzéke Párizsban töltött éve alatt, húszéves korában vált nyilvánvalóvá. Ezután visszatért Londonba, gyakornok lett egy ismert angol magazinnál, és pár hónap múlva beleszeretett egy amerikai bankárba, Wallace McCarthyba. Huszonegy évesen, hirtelen ötlettől vezérelve a férfi kedvéért New Yorkba költözött, és elhelyezkedett a *Vogue*-nál, ahol alacsony presztizsű munkát végzett, de lépésenként feljebb

küzdve magát a ranglétrán, harmincéves korára társszerkesztő lett.

Tizenegy évvel később, negyvenegy éves korában felajánlották neki a *Divat Magazin* főszerkesztői állását. Rose tette olyan sikeressé a lapot, amilyenné mára lett, ő volt a szíve-lelke, mindenki egyértelműen az ő adottságainak javára írta a mostani magas színvonal elérését. Főszerkesztői megbízatásának huszonöt éve alatt a *Divat Magazin* a divatvilág egyik legbefolyásosabb médiumává vált. A siker vitathatatlanul Rose érdeme volt. Wallace, a férje büszke volt rá, és egész pályája során támogatón állt mellette. Mindkettőjük számára sokat jelentett a házasságuk, Rose sziklaszilárdnak és mindennél fontosabbnak tartotta. Az irodában energiaforrás, otthon szerető feleség volt.

Brit neveltetéséhez híven a munkahelyén sohasem beszélt a magánéletéről. Ritkán ejtette ki Wallace nevét, jöllehet az otthoni életének ő állt a középpontjában. Divatszerkesztőként, a sztárok világába való folyamatos felemelkedése közepette négy lányt szült. Olykor bizalmasan bevallotta, hogy őket tekinti élete értelmének, a mindennapokban azonban nemigen beszélt róluk. Igazi profi volt, a szülési után csak minimális szabadságot vett ki, és munkára készen visszatért az irodába. A szülési szabadság leteltével ugyanolyan karcsú és elegáns volt, mint mindig; tökéletesen rendezett külsővel tudott ismét a magazinra összpontosítani.

Negyvenéves házassága stabil maradt egészen a férje négy évvel ezelőtti haláláig. Egyedül a *Vogue* óta hűségesen mellette álló asszisztense, Jen Morgan tudott egy keveset Rose magánéletéről, és

arról, hogy főnökének mennyire összetört a szíve, amikor megdöbbsentően rövid betegség után Wallace meghalt. Ettől kezdve Rose minden korábinál közelebb került a lányaihoz, és gyakran beszélgetett velük. De az irodában továbbra is minden a *Divatról* szólt, semmi másról.

A hivatása volt mindig is a szenvedélye, de Wallace halála után a menedéke is lett. A két élete sohasem keresztezte egymást. Megteremtett egy hihetetlenül sikeres magazint és négy, egymástól nagyon különböző, de egymással és vele rendkívül szoros kapcsolatot ápoló fiatal nőből álló családot. Büszke volt rájuk, és arra az életre, amit felnőttként kialakítottak maguknak.

Mindig szakított időt a férjére és a lányaira, de most, hogy megözvegyült, a lányok pedig felnőttek, még inkább a munkájának szentelte magát. Néha úgy tűnt, mintha soha nem hagyná el az irodát. Gyakran már ott volt, amikor a többiek megérkeztek. Korán kelő lévén szeretett elsőként beérni, és minden este későn ment haza. Évekig a férjéhez, a gyerekeihez és a munkájához igazodva osztotta be a napjait, de most minden figyelmével a munkája felé fordult, ami így elfoglalta az ideje oroszlánrészét. Rajongott a lányaiért, de ők élték a maguk életét, amit Rose nagyon is rendjén valónak tartott. Nem avatkozott a dolgaikba, és nem támasztott igényt az idejükre. A napjait és az estéit teljesen kitöltötte a *Divatnál* végzett munkája. A magazinnak szentelte az életét, és minden egyes szám minden apró részletére odafigyelt. Semmi sem kerülte el a figyelmét.

*

Azon a májusi reggelen hűvös mosollyal nézett végig az asztal körül ülőkön. A felelős szerkesztők és a teljes tervezői gárda részt vett az értekezleten. Rose mindig meghallgatta őket, de a végső szót ő mondta ki. Ha megkérdezték volna tőlük, alighanem mindnyájan azt felelik, hogy korrekt főnök. Nem erőltette rájuk a saját véleményét, de amikor végighallgatták az érveit, gyakran rájöttek, hogy a *Divattal* kapcsolatos ösztönei helyesek. Majdnem úgy szerette a magazint, mint a gyermekét, mint egy élő, lélegző emberi lényt, és számára valóban az volt. Nem gondolta, hanem *tudta*, mi a jó a *Divatnak*, és a huszonöt év alatt egy kézen meglehetett számolni, hányszor tévedett.

A minden évben megjelenő szeptemberi erős szám kapcsán tartottak egy korai tervezői megbeszélést. Ezt tette valamennyi komoly divatmagazin, de mindenki a *Divat* szeptemberi számát akarta megszerezni. Minden évben ez volt a gyűjtők legáhíttabb darabja, és éppoly emblematicussá vált, mint maga Rose. Mindenki arra volt kíváncsi, vajon mit mond ő, a divat élő legendája a következő téli szezon stílusirányzatairól. A nők aszerint tervezték újra a megjelenésüket és a ruhárukat, hogy mit ír a *Divat* a sminkjükéről, a frizurájukról, az egészségi állapotukról és arról, hogy mit kell hordaniuk. A *Divat* nem erőltetett rájuk semmit – maguk az olvasók könyörögtek azért, hogy megtudják, mit kínál számukra a *Divat*.

Rendszerint három hónappal korábban kezdtek dolgozni minden számon, de a szeptemberi tervezését még ennél is korábban indították. Onnantól kezdve, hogy kit rakjanak a címlapra, sok mindent

végig kellett gondolni, meg kellett vitatni: a témát, a szerkesztői és a külsős cikkeket, a szeptemberi számban való megjelenésért vagyonokat fizető hirdetőik reklámjainak az elhelyezését. A címloldalra már három változat is érkezett, de Rose-t egyik sem hozta lázba. Mindhármat elcsépeltnak és banálisnak érezte. Olyasvalakit akart látni a címlapon, aki felgyújtja az olvasóik képzeletét, és szenzációt kelt.

Az egyik felelős szerkesztő egy kiemelkedő jelentőségű női roszsztárt javasolt. Korábban többször is dolgoztak már vele, tehát nem hozott semmi újat vagy mást, noha káprázatosan nézett ki. Felvetődött egy Oscar-díjas színésznő neve is, de Rose fiatalabbat akart. A szépségápolás rovat vezetője a First Ladyt szerette volna látni a címlapon, aki jócselekedeteivel és éles eszével meghódította az amerikaiakat. Ügyvédként a női ügyekért harcolt, amióta a férje beköltözött a Fehér Házba. Nemes gondolat volt, de előkelő hölgyhöz illő, kisé prűd és konzervatív stílusát nehéz lett volna összeegyeztetni a magazinéval.

– Az én korosztályom – közölte Rose elégedetlen arccal. – Ezt nem tehetjük meg a szeptemberi számmal. Egy későbbiben használhatjuk őt.

Charity Bennett, a leghatározottabb vezető stylistjuk egy másik javaslattal állt elő. Rose gyakran összekülönbözött vele, ugyanakkor respektálta a stílusát és a gyors észjárását. Charity sokszor elvitte őket egy mérfölddel tovább, valami igazán avantgárd dolog felé. Fialat volt és merész, Rose ezért igyekezett pórázon tartani, nehogy túl messzire menjen. Charity koromfekete hajú,

elefántcsontfehér bőrű, markáns arcélű lány volt, aki nem félt késhegyig menő vitákat folytatni a főszerkesztővel. Rose csodálta őt ezért, és mindig meghallgatta. Noha személy szerint nem rajongott Charityért, az a bors és fűszer, amivel hozzájárult a szerkesztőség munkájához, épp elég volt ahhoz, hogy egy lépéssel mindig az uralkodó trendek előtt járjanak.

– Mit szólnátok Pascale Solonhoz? – dobta be ezúttal. – Huszonkét éves, fantasztikusan néz ki, és az új filmjével minden létező díjat besöpört a Cannes-i Filmfesztiválon. Most éppen dúl a szerelem közte és Nicolas Bateau között, aki a film alapjául szolgáló könyvet írta. A pasi negyvenkét éves, majdnem kétszer annyi idős, mint ő, Cannes-ban ők voltak a nagybetűs szerelmespár. A pasi nem is titkolta, hogy viszonyuk van. Természetesen házas, Franciaországban ő a legmenőbb bestselleríró. Mindenki arról beszél, hogy a lány Oscart fog kapni a filmért, de egy Golden Globe-ot mindenképpen. – Ezt a díjat a külföldi sajtó ítélte oda, és ebből szoktak következtetni, hogyan szavaz majd az Akadémia az Oscarra. – Fiatalkor, kezdő, és az egyik legszenzációsabb külsejű lány, akit életemben láttam. Olyan szexi, mint egy külsőre ártatlannak látszó pornós csaj. Lolita mellette Minnie egér. Te mit gondolsz? – nézett egyenesen Rose-ra, aki nyugodtan, kifejezéstelen arccal, elgondolkodva ült, és egy percig nem reagált a kérdésre. Rose időnként mindaddig kifürkészhetetlen maradt, amíg nem döntött úgy, hogy megosztja a gondolatait a többiekkel.

– Ő is egy lehetőség. – Mindössze ennyit mon-

dott. Ha egy ötlet valamiért nem nyerte meg a tetszését, olyanná változott, mint egy szfinx. Azok számára, akik jól ismerték, nyilvánvaló volt, hogy nem fogadja el a javaslatot. Márpedig ha őt nem tudják megnyerni, akkor az nem is valósul meg. Neki hinnie kellett az általa meghozott döntésekben.

– Ha mi nem szerezzük meg, majd megszerzi a *Vogue* – mondta Charity, abban a hitben, hogy ezzel ráveheti Rose-t a rivalizálásra. Rose feltehetően meg akarja majd kaparintani Pascale-t, mielőtt megteszi valaki más.

Charity tudta, Rose sohasem engedné meg, hogy a *Divat* lesüllyedjen a bulvársajtó szintjére. Azt azonban még ő is felismerte, hogy bizonyos mértékig, anélkül, hogy vájkálnának benne, foglalkozniuk kell egy személy magánéletének izgalmas részleteivel. Rose betartott egyes íratlan szabályokat, nem lépett át határokat, és mindezek tiszteletben tartását elvárta a szerkesztőitől is. Csak akkor fogadta el az írásaikat, ha tényként is megállták a helyüket, és nem engedett a magazinban megjelentetni hanyagul megírt cikkeket. Gyűlölte a szennylapok pletykastílusát. A magazin a divattal foglalkozott, és nem akart belesni a benne szereplők kifogásolható magánéletébe. A hírességeknek többnyire voltak titkaik.

Charity Bennett mindig megpróbálta rávenni Rose-t a határok átlépésére, és amikor ő ezt megelégette, nem habozott Charityt rendre utasítani. Ezúttal nem tett megjegyzést, csak lebiggyesztette a száját, aminek láttán a jelenlévők mindegyike tudta, hogy jó lesz visszavonulót fújni.

– Nem mutathatunk érdeklődést iránta pusztán azon az alapon, hogy egy híres íróval van viszonya – jelentette ki végül Rose. – Egyébként is vége lehet az egésznek, mire kijön a szeptemberi szám. A filmet most mutatták be. Négy hónap múlva talán már másvalakivel fekszik le, mi pedig neveltségessé válunk az elavult újdonságunkkal.

Mindnyájan tudták, hogy Rose utál pletykákat megjelentetni a magazinban, és hacsak lehet, igyekszik kitérni minden ilyesmi elől. Komoly cikkekkel és interjúkkal számoltak be alanyaik pályájának és életének alakulásáról, és egy nő emberrel folytatott viszony, még ha az illető híres ember volt is, nem győzte meg Rose-t arról, hogy Pascale-nak kell a címlapra kerülnie. Ahhoz azonban nem fért kétség, hogy a nehéz szerepét kitűnően játszó Pascale Solon egyik napról a másikra nagy sztárrá vált. A koproducer és rendező Nicolas Bateau pedig ezek szerint a szabad idejében magánórákat adott neki, így sikerült a lehető legjobbat kihoznia belőle. Rose nem hallott a viszonyukról, amíg Charity, aki imádta a burkolt célzásokat és a pikáns pletykákat, szóba nem hozta. Rose divattémát akart a címlapon látni, nem egy leleplező, sőt botrányos hátteret sejtető fotót.

– Lehet, hogy ennek a viszornak nem lesz olyan hamar vége, mint gondolod – ragaszkodott az ötletéhez Charity. – Azt beszélik, hogy a lány terhes, így könnyen lehet, hogy a szeptemberi számmunkkal éppenséggel célba találunk. – Önelégült képe láttán a többiek a szemüket forgatták.

– Ó, ne kérj tőlem címlapot meztelen, nagy hasú sztárral! Szívesebben látnám rajta a First La-

dyt az egyik sötétkék kosztümjében és fehér masnis blúzában. A múltkori után még egy terhes sztárt nem bír el a lap – felelte Rose, aki kezdett ingerültté válni.

– Ha most fotózzuk le, nem fog látszani rajta – nézett rá Charity, miközben Rose végigfutotta a többiek javaslatait tartalmazó listát, de egyik sem ragadta meg a figyelmét.

– Mit szóltok Michaela Limhez? – kérdezte szórakozottan. Ő is fiatal sztár volt, aki zseniális alakítást nyújtott egy nemrégiben bemutatott filmben.

– Jövõre – háritotta el Charity. – Rõla még senki sem hallott. Közel sem olyan ragyogó, mint Pascale. Ráadásul õ tényleg nagyon fiatal. Csak most volt tizenkilenc éves. Elõbb talán be kellene futnia ahhoz, hogy rákerülhessen egy szeptemberi címlapra. – Rose egyetértõn bólintott. Charitynek ebben igaza volt. – Lássuk be, Nicolas Bateau nagyon jó pasi, és ha otthagya a feleségét Pascale Solonért, az a hír bejárja az egész világot, és a szeptemberi számunk a legmenõbb magazin lesz a standokon. Ezt a lehetõséget nem akarom kihagyni – mondta Charity makacs elhatározással. Pascale szívfájdítóan gyönyörû volt, és tagadhatatlanul mesésen mutatna bármiben, amit ráadnának. Teljesen kézenfekvõ megoldásnak tûnt számára, de Rose-nak nem tetszett.

– Ugyanakkor úgy fog tûnni, mintha támogatnánk a hûtlenséget, és azt, hogy a férfiak megcsalják a feleségüket. Ez itt Amerika, Charity. Az amerikaiak nem szeretik a félrelépõ férfiakat. Ez nem Franciaország. – Mielõtt a *Divathoz* igazolt volna, Charity egy francia divatlapnál dolgozott,

amely vésszesen közel állt a bulvársajtóhoz. Rose rezzenéstelen arccal fordult vezető stylistja felé, aki elszántan kitartott Pascale címlapra kerülése mellett, és acélkék szemét a lányra függesztve hűvösen mondta: – Mi nem vagyunk bulvárlap, sem filmmagazin. Van épp elég más újság, amire ráillik ez a szó. Ne feledkezzünk meg arról, hogy kik vagyunk.

Charity csaldódtan vette tudomásul a hallottakat, majd rátértek egyéb, a következő hetekben eldöntendő részletek megbeszélésére. A címlap kérdésében az értekezlet végéig nem jutottak meg egyezésre.

– Azt hiszem, a pasi már korábban is félrelépett – folytatta a témát Charity, miután a megbeszélésnek vége lett. – Elfelejtettem, ki a felesége, valami civil, de nagyon helyes nő. Úgy rémlik, író vagy újságíró, vagy hasonló.

– Egy ismert belsőépítész – javította ki Rose. – És kicsi gyerekeik vannak. – Felállt, ami jel volt mindannyiuk számára, hogy folytassák a munkát. Az értekezlet két órán át tartott, és más vonatkozásokban jelentős előrehaladást értek el. Az év legnagyobb horderejű számához rengeteg részletet kellett tisztázniuk. A végső döntést Rose hozza majd meg, de mindannyian tudták, hogy a *Divat* számára legelőnyösebb szempontot veszi figyelembe, amiben nem sokat fog számítani a saját személyes véleménye. A beosztottai tisztelték ezért, beleértve Charityt is, aki ebben az esetben nem értett egyet vele. Az egyéb lehetőségeik egytől egyig halálosan unalmasnak tőntek számára. A vezető munkatársak között ő volt a legfiatalabb, Rose a legtöbbször

izgalmasnak tartotta az ötleteit, de ez a mostani nem tetszett neki.

Az értekezlet után gyorsan elhagyta a tárgyalót. Tudta, hogy az íróasztalán hegyekben állnak az intéznivalók. Amit csak lehet, azt Jen Morgan elintézi közülük, de a legtöbbjükre a megoldás érdekében neki kell reagálnia. A felelősséget sem háríthatta másra, de emiatt sohasem panaszkodott. Még a riválisai is elismerték, hogy a divatszakmában ő az egyik legjobb és legbátrabb szerkesztő, aki ráadásul a nők jogainak elhivatott védelmezője is. Rose számára fontos, sőt életbevágóan fontos volt a becsület és a tisztesség, ezek álltak minden interjú és szerkesztőségi cikk középpontjában.

A megbeszéléssel kapcsolatos iratokat a melléhez szorítva, Jenre jóformán rá sem nézve gyors léptekkel elsietett asszisztense íróasztala mellett. A nap folyamán egymást érik majd az előzetesen megbeszélt találkozók, nem húzhatta az időt.

– Van címlapunk? – nézett fel rá mosolyogva Jen.

– Még nincs. Egy bizalmas telefonhívást kell lebonyolítanom, eltarthat tizenöt-húsz percig is. Várakoztasd addig a hívásaimat – mondta, majd az irodája ajtajához érve megállt.

– Az íróasztalodon máris egy halom elintéznivaló van – emlékeztette Jen. – Még húsz perc, és a sok ügy maga alá temet.

– Hiába, ez a telefon nagyon fontos. Vihar készülődik. – A vihar természetére nem adott magyarázatot.

Jen felvonta az egyik szemöldökét, de nem kérdezett semmit. Tudta, hiába is tenné, Rose nem

árulná el, miről van szó. A munkahelyén ritkán avatott a bizalmába valakit, beleértve az igazán megbízható asszisztensét is.

– Fel fogom tartóztatni a megszálló csapatokat – ígérte Jen. Nagyon jó munkaerő volt, Főnöke nagyra értékelte, amiért hatékonyan kezelte a pozíciójából adódó millió apró részfeladatot.

Rose bement az irodájába, becsukta maga mögött az ajtót, és leült az íróasztalához. Láta, hogy Jen nem túlzott. Asztalán kupacokban tornyosultak a kinyomtatott üzenetek, e-mailek és egyéb anyagok. Igyekezett nem nézni rájuk, miközben tárcsázta az ismerős számot.

Tudta, hogy Oliviat ebben az időpontban nem éri el, ezért nem őt hívta. Rose harmadszülött lányát harminckilenc évesen nemrég nevezték ki fellebbviteli bírósági bírónak, és jelenleg vagy a pulpituson ül, vagy a kamarában tárgyal ügyvédekkel. Olivia a többiekkel együtt anyja büszkesége volt. Rendkívül felelősségteljes munkát végzett. A férje, a nála huszonegy évvel idősebb Harley Foster szövetségi bírósági bíró, annak idején Olivia egyik jogi egyetemi tanára volt. Fiukkal, a tizennégy éves Will-lel ők hárman roppant komoly, konzervatív családot alkottak.

Soha nem Athenát, a legidősebb lányát hívta fel elsőnek, ha valami gondja volt. Ő a maga laza, filozofikus, ultrapozitív kaliforniai életfelfogásával mindig azzal nyugtatgatta anyját, hogy minden rendbe fog jönni, még ha teljesen nyilvánvaló volt is, hogy nem fog. Ő teljesen más megvilágításban látta a dolgokat, mint anyja és a húgai. Más döntéseket hozott élete során.

A negyvenhárom éves Athena tizenöt éve Los Angelesben élt, főzős műsora volt a tévében, ő írta a legtökéletesebb vegetáriánus és vegán szakácskönyveket, és saját vegán éttermei voltak. Tizenhárom éve ugyanazzal a férfival élt együtt. A nála öt évvel fiatalabb Joe Tyler is szakács volt, aki saját, nagyon menő éttermekkel büszkélkedhetett L.A.-ben. Nem házasodtak össze, és nem is tervezték. Boldogan éltek így, ahogy voltak, Athena kutyáival együtt, akiket úgy emlegetett, mint a „kicsikéit”. Azt hangoztatta, hogy rajtuk kívül nem is akar mást, és hogy a házasság ember alkotta találmány, ami az esetek többségében nem működik, és neki amúgy sem való gyerek. Remekül bánt velük, de megelégedett azzal, hogy amikor az alkalom úgy hozza, eljártsszon a más gyerekeivel. Ez így nagyon megfelelt neki, és Joe mélyen egyetértett vele.

Rose másodszülött lányát, a negyvenegy éves Venetiát, a rendkívül sikeres divattervezőt hívta fel, aki tizennégy éve indította el a vállalkozását, megfogadva kockázatitőke-befektető férje, Ben Wade okos pénzügyi tanácsait. Venetia rendkívül kreatív nő volt, aki a vakmerőségig menő bátorsággal vezette a cégét, és az általa készített ruhatervek mindig szenzációt keltettek. A kreációi éppoly szokatlanok és bolondosak voltak, mint ő maga.

Amikor Rose először látta a modelljeit, el sem tudta képzelni, ki fogja ezeket megvenni, hacsak nem éppoly különös és habókos teremtések, mint a lánya. A ruhák azonban sikert arattak, úgy tűnt, mintha a nők épp ilyen holmikban szeretnék látni magukat. Flitterrel díszített és leopárdmintás,

drága olasz szöveteket, komoly, Chanel-stílusú dzsekiket vonultatott fel hófehér nercből, és hozzá farmernadrágot adott a modellekre. Borsos árat szabott a kreációinak, hogy luxustermékeként adhassa el őket, és Rose nagy meglepetésére mind elkeltek.

Egy évvel az indulása után a *Divat* – és nem mellesleg a *The Wall Street Journal* – kiemelt cikkben foglalkozott Venetiával. Ugyanolyan magas termetű volt, mint az anyja, filmsztárokra emlékeztetően jóképű, fekete hajú, zöld szemű férje, Ben, pedig még nála is magasabb. Venetia elképesztően jó alakját részben annak köszönhette, hogy mindennap hajnali ötkor indult a konditerembe. A fegyelmettség és a kreativitás együttesen tette őt sikeressé. Hosszú, göndör, vörös sörénye, valamint remek üzleti érzéke folytán a sajtó előszeretettel nevezte őt Arany Oroszlánnak.

Elvégezte mind a Parsons School of Designt, mind a Columbia Business Schoolt. Három nagyon helyes, de meglehetősen zabolátlan gyerekük volt, két fiú, Jack és Seth, és a legkisebb, India, a lányuk. Venetia elmondása szerint többet is szeretne, de erről még nem tudta meggyőzni Bent. Valahogy, akárcsak annak idején az anyja, minden feladatát győzte, legyen szó akár munkáról, akár a házasságáról, vagy épp az anyaságról. Igaz, a New York-i házuk, Rose-étól eltérően, rendszerint olyan volt, mintha bombatalálat érte volna. De ő és a gyerekek mindig remekül néztek ki. Mindnyájan okosak és elevenek voltak, és az ötéves India örökölte anyja kreativitását. Felnőttkorában csillámos tornacipőket akart tervezni.

Akármilyen elfoglalt volt is, Venetia mindig szakított időt arra, hogy meghallgassa testvérei vagy anyja problémáit, és ellássa őket imponálóan okos tanácsokkal.

Az asszisztens vette fel a telefont, Rose tőle kérte, hogy beszélhessen Venetiával. A lánya jött is pár perc múlva, és örömmel üdvözölte anyját.

– Szia, anya, egy tervezői értekezleten voltam. Mi újság?

Rose sohasem hívta őt ebben az időpontban. Rendszerint olyankor beszélgettek, amikor Venetia taxiban ülve hazafelé tartott a munkából – többnyire csak ilyenkor volt egyedül. Hazaérve le szokott ülni a fiúk mellé, amíg ők a házi feladatot készítetik; a gyerekek órákra lefoglalták.

– Hallottam valamit egy megbeszélésünkön, ami aggodalommal tölt el, és kíváncsi vagyok, te tudsz-e a dologról – kezdte Rose szokatlanul komoly hangon.

– Rövidebbek lesznek a ruhák? Ha az enyém egy kicsit is rövidebb lesz, le fogják tartóztatni a vevőimet – felelte Venetia nevetve. De a következő pillanatban rájött, hogy anyja komolyan beszél.

– Nicolas-ról van szó – a legfiatalabb lánya, Nadia férjéről. – Állítólag viszonya van azzal a lánnyal, Pascale Solonnal, aki a mostani filmje főszereplője. Nadia mondott neked erről valamit? Napok óta nem beszéltem vele, teljesen el voltam havazva a szeptemberi számunk miatt. Remélem, nem igaz. Állítólag a múlt héten, a Cannes-i Filmfesztiválon a nyilvánosság elé léptek a szeretőjével. Nadia nem szokott oda elmenni vele?

– De, csakhogy most Madridban rendezett be egy lakást, emiatt lehet, hogy az idén nem kísért el, vagy csak egy-két napig maradt ott. Nem beszéltem vele. Kölcsönösen egymás üzenetrögzítőjével beszélgettünk. A boltban láttam valamit az egyik bulvárlap címlapján.

– Te jársz vásárolni? – döbbsent meg az anyja. – Mi az, amit nem te csinálsz?

– Én voltam a soros vacsorát készíteni a gyerekeknek, ezért beugrottam a boltba fagyasztott pizzáért. – Volt házvezetőnőjük és bébiszitterük, de Venetia igyekezett hetente egyszer maga készítette vacsorát tálalni.

– Így már jobban érzem magam. – A család nőtagjai híresen rossz szakácsok voltak, leszámítva Athenát, aki mesterien működött a konyhában, már ha valaki odavolt a zöldségéért.

– Reménykedtem, hogy csak a szokásos bulvármocsok, mivel Nadia nem volt ott. Mit hallottál a megbeszéléseken? – Ekkor már Venetia hangja is tele volt aggodalommal.

– Azt, hogy Nicolas-nak viszonya van Pascale Solonnal, és lehet, hogy a lány terhes.

– Úristen, remélem, nem igaz! Talán az egész csak a szokásos hollywoodi médiafelhajtás, így akarják reklámozni a filmet – felelte Venetia bízakodón. Nem szerette volna, ha összetörik a húga szívét. Nicolas-nak fiatalabb korában volt valami szívügye, de az nem mostanában történt. Egyébként is ez a kultúrája része volt, lévén francia, és Venetia nem tartotta valószínűnek, hogy tovább ment volna a flörtölésnél. Nadia sohasem említette, hogy Nicolas megcsalta volna.

– Én is ebben reménykedem – mondta Rose idegesen. – Épp most utasítottam vissza, hogy az a lány kerüljön a szeptemberi szám címlapjára, pedig biztos, hogy nem hallottam még mindent. Különösen, ha igazak a pletykák. Egy lehetséges terhésségre meg gondolni sem akarok.

– Ez már tényleg bulvárszemétnek hangzik, anya – biztosította anyját Venetia.

– Mit tegyünk most? Nem akarom beleütni az orromat a dolgukba, és felidegesíteni vele Nadiát, aki talán még nem is hallotta a szóbeszédet – gondolkodott hangosan Rose.

– Biztos, hogy hallotta. A híre valószínűleg már bejárta az egész internetet. – Venetia meg nézte a telefonján, ahol féltucatnyi különböző cikket nyithatott volna meg, és látott paparazzók által készített fotókat is. – A viszony mindenesetre igaz lehet – állapította meg szomorúan, a hűgára gondolva. – Hívd fel őt, anya. Később majd én is felhívom. De előbb tudni szeretném, mit mond. Nem hiszem el, hogy Nicolas ilyen hülye. Van egy gyönyörű felesége, szuper a házassága, imádják egymást, van két remek gyerekük, és képes hülyét csinálni magából egy fele olyan idős sztárocskával, mint ő. Szánalmas. És olyan szörnyen francia! A flört még hagyján, de milyen rettenetes lehet ez Nadiának, ha igaz!

– Fel fogom hívni. Este jelentkezem – ígérte Rose, aztán csak ült az íróasztalánál, és legfiatalabb lányára gondolt.

Nadia anyja nyomdokába lépve a harmadévt a Sorbonne-on töltötte, ott ismerte meg Nicolas-t, amikor egy este a barátaival elmentek egy éjsza-

kai bárba. Örülten egymásba szerettek. Nicolas végzős politikatudomány-hallgató volt, hat évvel idősebb Nadiánál, és Nadia a harmadév végén közölte, hogy túlságosan szereti Nicolas-t, semhogy elhagyja őt és visszautazzon New Yorkba. A szülei nem örültek a dolognak, de Nadia nem engedett, ott maradt Párizsban Nicolas-val, aki politikatudományt tanult ugyan, de valójában író akart lenni.

Nadia átjelentkezett a Párizsi Amerikai Egyetemre, és többé nem költözött vissza az Államokba. A diploma megszerzése után lakberendezést tanult Párizsban, majd gyakornokként dolgozott egy divatos lakberendező mellett. Tizenegy esztendeje, huszonöt, illetve harmincegy évesen házasodtak össze, miután már huzamosabb ideje együtt éltek. Egy évre rá megszületett a most tízéves Sylvie, majd őt követte a hetedik évében járó Laure.

Nadia harminchat volt, belsőépítészként saját sikeres vállalkozást működtetett. Nicolas álma is teljesült: ő lett Franciaország első számú bestseller-regényírója. Egy darabig, amíg meg nem jelentette az első nagy sikerű regényét, politikai újságírással foglalkozott. Vonzó és roppant intelligens férfi volt. A szüleit baleset következtében röviddel azután vesztette el, hogy ő és Nadia összeházasodtak. Mint egyetlen gyerek, mindent ő örökölt, beleértve a normandiai kastélyukat, aminek a helyreállításában Nadia segített a saját lakberendező cége elindításával párhuzamosan.

Nadia bizonyos szempontból más volt, mint Rose többi lánya. Venetiához hasonlóan művészi vénát tudhatott a magáénak, de a divat helyett az emberek otthonait célozta meg a tehetségével.

És nagyon jó érzéke volt az üzlethez. A nővéreinél békésebb természet lévén örökölhette anyja britekre jellemző visszafogottságát. A többieket a szókimondás, a véleményük nyílt, egyenes hangoztatása jellemezte. Nadia többnyire megtartotta magának a nézeteit és a terveit, amíg meg nem valósította őket. Szemérmes volt, ugyanakkor magabiztos, az ügyfelei kedvelték szelíd modoráért, diszkréciójáért és jó ízléséért. Soha nem erőltette rájuk a véleményét, de mindig meg tudta győzni őket, hogy fogadják el azt, amit az ő szempontjukból jobb megoldásnak tart. Az általa berendezett házak és lakások gyakran jelentek meg a legjobb belsőépítészeti magazinok címlapján.

Miközben nővérei fiatalabb korukban örökökét vitatkoztak egymással, Nadia csendesen és félelem nélkül haladt előre az általa jónak tartott úton. Rose-nak nagyon imponált legfiatalabb lánya bátorsága, az, hogy már nagyon fiatalon önállóan hozott döntéseket, nem tétovázott, sőt nagyon is bízott magában. Ilyen volt az is, amikor eldöntötte, hogy Nicolas-val marad Franciaországban, amit azóta sem bánt meg.

Jól illettek egymáshoz, és attól kezdve, hogy összeházasodtak és családot alapítottak, Rose nagyra becsülte a kettőjük között meglévő erős érzelmi kapcsolatot. Nadia kiegyensúlyozottan kezelte Nicolas hírnevét, akárcsak a saját vállalkozását és a családjukat. Fiatal kora ellenére látszólag megerőltetés nélkül, könnyedén üzemeltette férje családi kastélyát, amit gyönyörű otthonná varázsolt a maguk számára. Anyjában mindig a „lassú víz partot mos” szólást idézte fel. A gye-

rekei közül Rose őt tartotta az egyik legrátermettebbnek.

Sokszor gondolt rá úgy, mint akinek tökéletes élete, boldog házassága, aranyos gyerekei, imádott és őt szenvedélyesen szerető férje van. Valahányszor együtt látta őket, Nicolas mindig hol itt, hol ott simogatta Nadiát. Rose kedvelte, és vitán felül tehetséges írónak tartotta a vejét. Eddig öt sikerkönyve jelent meg Franciaországban, és külföldön is kiadtak belőlük többet. Ez volt a második film, amely valamelyik könyve alapján készült, és nem csupán Franciaországban, de az Államokban is jól ismerték. Mindene megvolt, ami ahhoz kellett, hogy boldog ember legyen, és most képes volt botrányos viszonyba kezdeni egy fiatal filmstárral.

Rose szíve összeszorult, amikor arra gondolt, mit érezhet most Nadia. A dolog biztos módja volt annak, hogy tönkretegyen egy tizenegy év óta boldog és minden szempontból kielégítő házasságot. Rose elképzelni sem tudta, mi ütött Nicolas-ba. Negyvenkét évesen már elég idős volt ahhoz, hogy a józan eszére hallgasson, ahhoz viszont még túl fiatal, hogy kitörjön rajta a kapuzárási pánik. Nadiára pedig nem volt jellemző, hogy panaszkodik, ha valami problémája van.

Miután befejezte a beszélgetést Venetiával, felhívta Nadiát Párizsban. Nem igazán tudta, hogyan hozza szóba a dolgot. Nadia annyira zárkózott volt, hogy Rose-nak kétségei támadtak, vajon megnyílik-e majd előtte. De miután érdeklődött a gyerekek felől, és Nadia beszámolt egy új dél-franciaországi megbízójáról, Rose elszánta magát.

– Ma hallottam valamit, ami aggodalommal tölt el – kezdte óvatosan, mire a vonal túlsó végén csend lett. Nadia alacsonyabb volt, mint Venetia és az anyja, és a szőke Athenával és Olivával szemben sötét hajú. Nadia és Olivia termetre jóval kisebbek voltak, mint a nővéreik és az anyjuk. Nadia gyönyörű lány volt, az egyetlen sötét hajú szépség a családban. Anyja kék szemét és tejfehér bőrét örökölte; nővérei régebben gyakran emlegették, hogy olyan, mint Hófehérke.

Nadia egy idő múlva halk és tétova sóhajt hallatott, ami úgy hangzott, mint amikor egy léggömbből egy résen át kiszökik a levegő. Rose szinte érezte, amint a lánya háta meggörnyed.

– Tudom, mit hallottál, anya. Nicolas-ról van szó. Itt is megjelent minden bulvárlapban. Bolondot csinált magából a Cannes-i Filmfesztiválon, és a sajtó persze nyomban lecsapott rá. Nem volt szívem felhívni téged. – A nővéreinek sem telefonált. Túlságosan felzaklatta a dolog.

– Részeg volt? – Rose elképzelni sem tudta, mi ütött Nicolas-ba.

– Lehet. Nem tudom. Nem voltam ott. Madridban dolgoztam. Azt mondja, a film forgatásakor jött össze vele. A lány gyönyörű – tette hozzá Nadia szomorúan. – Én nagyon be voltam fogva, ő pedig nem tudott ellenállni.

– Te is gyönyörű lány vagy – emlékeztette anyja, és hirtelen nagyon mérges lett a vejeére. – Tudtad, vagy sejtettél valamit?

– Nem, sohasem gondoltam volna, hogy képes ilyet tenni. Tökéletesen megbíztam benne. Cannes után derült ki számomra az egész, amikor meglát-

tam őket a lapokban. Tiszta hülyének érzem magam. Lehet, hogy részben én tehetek az egészről. Rengeteget és nagyon keményen dolgoztam.

– Ez valami egyéjszakás félrelépés volt? – kérdezte Rose. Nem mintha azt elfogadhatónak gondolná. Ő sohasem csalta meg a férjét, és legjobb tudomása szerint a férje sem csalta meg őt a házasságuk negyven éve alatt, pedig a munkája őt is nagyon igénybe vette. Számára az egyéjszakás kaland is elfogadhatatlan volt, de még mindig jobb, mint egy komoly viszony.

– Nem. Azt mondja, szerelmes belé, vagy belehabarodott, vagy ilyesmi. Közben meg azt is mondja, hogy a dolog nem komoly. Össze van zavarodva. Azt ígéri, hogy túl fog jutni rajta, hogy szeret engem és a lányokat, és nem akar elhagyni. Abban bízunk, hogy majd türelemmel kivárom a végét.

Rose tudta, hogy Nicolas-t egyetlen gyerek lévén annak idején alaposan elkényeztették. Most is valami ilyesmiről volt szó, csak extrém mértékben és a lánya rovására. Borzasztóan elkeserítette, amit Nadiától hallott.

– Csinált ilyet már korábban is? – Igyekezett nem kimutatni a mélységes megdöbbenését, sem túl szigorúan ítélkezőnek mutatkozni, inkább segíteni szeretett volna a lányának. A jogos felháborodás sem vezetne sehova, noha szörnyen dühös volt a vejére, amiért megsebezte és elárulta a feleségét.

– Egyszer – vallotta be Nadia. – Amikor terhes voltam Laure-ral. Nem tudom, mi történt, valami pánik és bizonytalanság lett úrrá rajta, amiért a könyve nem fogyott eléggé, és a két gyerek miatti felelősségtől is félt. Körülbelül egy hóna-

pig tartott az őrület, de aztán túljutott rajta. A nő a szerkesztője volt. Utána szerkesztőt váltott. Ennek már nyolc éve, és azóta minden rendben ment körülöttünk. Nem mondtam el neked, mert csak pár hétig tartott, és többet nem fordult elő. Megígérte, hogy többé nem fog megcsalni, és be is tartotta az ígéretét. Egészen mostanáig.

Gyanítom, hogy túl nagy kísértést jelentett együtt dolgozni Pascale Solonnal. Szerintem a forgatás alatt mindvégig tartott a dolog. Amiről természetesen mindenki tudott, csak én nem. Aztán valahogy a fesztiválon már nem tudott uralkodni magán, és azóta az egész világ tud róla. A lány nagy sztár lett, úgyhogy nehéz is lenne titokban tartani. Te hogy tudtad meg? – Nadia szomorú, csüggedt hangját hallva Rose fájó szívvel válaszolta:

– Az egyik stylistünk őt javasolta címlapképnek, és meglemlítette a sztorit.

– Tudja, hogy én vagyok a felesége?

– Nem, nem tudja. Én nem szóltam rá semmit, csak kijöttem a megbeszélésről, és felhívtalak.

– A nővéreim tudják? – faggatta tovább Nadia sírós hangon. A helyzet nemcsak kínos és szívfájdító volt, hanem attól, hogy minden felkerült az internetre, mélységesen megalázó is.

– Mielőtt téged felhívtalak, beszéltem Venetiával. Félttem, hogy felzaklatlak. Tudom, nem szeretsz olyan dolgokról beszélni, amik kiborítanak, és nem akartam tolakodó lenni.

– Nincs semmi vész, anya. Csak az a baj, hogy szeretem őt. Jó férj, csodálatos apa, és szeretjük egymást. Legalábbis azt hiszem, hogy ő is szeret

engem. Ő ezt mondja. Most egy kicsit fejre állt. Mintha elfelejtette volna, hogy nő, teljesen belefeledkezett ebbe a viszonyba, a sajtó meg mindenhol a nyomában van, mert mindketten ismertek. Tudom, hogy ez helytelen, de itt az emberek ezt csinálják. Szeretőt tartanak, viszonyt folytatnak, nemcsak a férfiak, hanem a nők is. Többnyire boldogtalanok a házasságukban. Nicolas azt mondja, ő nem az. Csak képtelen ellenállni a lánynak. De abban teljesen biztos, hogy nem akar érte elhagyni engem.

– És te el akarsz hagyni? – kérdezte Rose. Maga sem tudta, Nadiának ezt kellene-e tennie. Nem tetszett neki a helyzet, és azt, hogy Nicolas „össze van zavarodva”, gyenge kifogásnak tartotta a viszony elnyújtásához. Neki persze ez lenne a legkelleme-sebb, de közben újabb sebeket ejtene Nadián.

– Nem tudom – felelte Nadia óvatosan. – Nem akarom elveszíteni, és a házasságunkról sem akarok lemondani, de nem fogok asszisztálni ahhoz, hogy viszonya van valaki mással. Számomra ez a helyzet nem annyira megdöbbentő, mint inkább fájdalmas. Először dühös voltam, de most már inkább elszomorít. Néhány itteni barátnőm volt már ilyen helyzetben. A nők az esetek túlnyomó többségében nem válnak el. Pár barátnőmnek is volt már szeretője. Azt mondják, ez „frissen tartja” a házasságukat. De nálunk nem erről van szó. – Ebben a helyzetben nem volt semmi „frissítő”. Nadia hangján érthető módon levertség és kedvetlenség érződött.

– A lányok tudják? – kérdezte Rose.

– Még nem. De előbb-utóbb valaki el fogja mondani Sylvie-nek az iskolában. Biztos vagyok benne,

hogy az összes szülő tud róla. Nicolas híres ember Franciaországban. És az egész sztori fent van az interneten.

– Ami azt jelenti, hogy sokkal körültekintőbbnek kellene lennie. Nem folytathat zavartalanul viszonyt sztárocskákkal, miközben elvárja, hogy tarts ki mellette – felelte Rose dühösen.

– Szörnyen érzi magát miatta – kelt a férje védelmére Nadia. Talán meg is sajnálta volna őt, ha nem érzi olyan nyomorultul magát. Gyűlölni akarta azért, amit művel, de nem tudta. Csak azt kívánta, hogy legyen vége ennek a kapcsolatnak, és élhessenek újra boldogan. Ám egyelőre nem látott erre esélyt. Könnyes vitáik ellenére Nicolas nem mondott le Pascale-ról.

– Ki fog szállni ebből a viszonyból? – kérdezte percről percre dühösebben Rose. Nadia nem ezt érdemelte. Hiszen szerető felesége volt, és Nicolas is szerette őt. Mégis mire gondol?

– Azt mondja, ki fog szállni, de óvatosan, hogy a sajtó ne csináljon még nagyobb botrányt a szakításukból.

Rose fülében ez ócska kifogásnak hangzott, de nem akarta megmondani a lányának, nehogy még jobban felzaklassa.

– Mi lenne, ha egy időre hazaköltöznél Sylvievel és Laure-ral? – javasolta. Számára jó ötletnek tűnt. De a „haza” Nadiának már nem jelentett ott-hont. Neki a „haza” Párizs volt.

– Azzal csak tápot adnék a pletykáknak. A sajtó készpénzként tálalná, hogy elválunk. Már így is elég rossz a helyzet. Csak próbálok észrevétlen maradni, és elkerülni a fotósokat, amikor kiteszem

a lábamat a házból. A lányoknak azt mondtam, azért van az egész, mert az apjuk filmje óriási siker.

– És ha én jönnék el hozzátok? Egy hétvégére el tudnék jönni – ajánlotta Rose.

– Felteszed Pascale-t a címlapra? – kérdezte Nadia a *Divat Magazinra* utalva.

– Ha csak egy mód van rá, nem – válaszolta Rose. Most először hajlandó volt a személyes érdekeit a magazinéi elé helyezni. – A végtelenségig nem fogom tudni visszatartani a hullámverést, ha ebből világraszóló és tartós ügy lesz, de mindent megteszek, hogy gátat vessek neki. A stylist, aki javasolta, nagyon erőltette a dolgot. Reméljük, Nicolas hamar magához tér, és akkor eldöntheted, mit kezdesz a helyzettel. Nem élhetsz egy olyan emberrel házasságban, aki néhány évenként megcsal. Tizenegy év alatt kétszer az pont kettővel több az elégnél.

Nadia könnyes szemmel bólintott. Hálás volt anyja telefonjáért. Szégyellte volna elmondani neki, és csak nemrég tudta meg. Teljesen még fel sem ocsúdott a sokkból.

– Olyan hülyén érzem magam. Nem kellek neki. – Sírva fakadt, Rose meg úgy érezte magát, miközben hallgatta, mintha valaki kitépné a szívét a mellkasából. A legszívesebben megfojtotta volna Nicolas-t, amiért önző módon ilyen ostoba, komisz helyzetet teremtett. Ráadásul a nyilvánosság előtt, úgyhogy tele volt vele a bulvársajtó és az internet.

– Tisztára mintha elment volna az esze – háborgott. – Ami persze nem mentség. Ismerek embereket, akik rosszabb dolgokat is átéltek már a házasságukban, de ez is elég rémes. Nicolas-nak gyorsan

be kell fejeznie, ki kell lépnie a viszonyból, akkor hamar elfelejtődik. De ha tovább folytatja azzal a lánnyal, végképp elronthat mindent.

– Tudom. Ő is tudja. De odáig van a lányért – felelte Nadia. Minden nő rémálma volt, hogy a férje beleszeret egy nála húsz évvel fiatalabb, gyönyörű filmsztárba.

– Őrütség volt a Cannes-i Filmfesztiválon, az egész sajtó jelenlétében kilépni vele a nyilvánosság elé.

– Az a gyanúm, hogy kicsit valóban megőrült – mondta Nadia, de a hangja már erősebbnek hangzott, mint kezdetben, és talán magabiztosabbnak is. Volt valami az anyjában, amitől mindig visszatalált önmagához. Amióta értesült Pascale létezéséről, úgy érezte magát, mint aki iránytű nélkül bolyong egy sűrű erdőben. Anyja mindig is irányfény volt a sötétben, nemcsak az ő, hanem a nővérei számára is. Akárcsak apja, aki Rose tökéletes és szilárd ellenpontja volt, és akire mindig számíthattak. Nagyon hiányzott mindannyiuknak. Konzervatív volt, de nem túlzottan vagy kritikátlanul.

– Majd kigondolom, mikor tudok eljönni – ígérte Rose, aztán sietnie kellett a következő megbeszélésre. Már így is húsz percet késik, ami eddig sohasem fordult elő vele. Ez a dolog azonban fontosabb volt, mint hogy megvitassák a művészeti rovatral, milyen legyen a szeptemberi szám címlapja, és melyik fotóst bízzák meg a munkával.

Ideges lett, amikor a lányára gondolt, ami ritkán esett meg vele. Nem szeretett volna rossz tanácsot adni neki, sem befolyást gyakorolni rá olyan fontos dologban, mint a házassága, de a legszíveseb-

ben megfojtotta volna a vejét azért, amit tett, és amit továbbra is tesz. És ha Pascale terhes, ahogy a sajtó célozgatott rá, akkor a helyzet még annál is rosszabb. Nem tudta, vajon Nadia hallott-e erről a pletykáról is, de a hangjából ítélve annyira maga alatt volt, hogy nem akarta megkérdezni, hátha nem is igaz. A bulvársajtó repertoárjának megszokott tételei voltak a hamis pletykák. És volt egy félelmetes módszerük arra, hogy kinyomozzák a pikáns részleteket, vagy lelki-furdalás nélkül kitaláljanak ilyeneket, hogy szenzációs főcímekekkel adhassák el a lapot.

Futva hagyta el az irodáját, hogy mielőbb odaérjen a megbeszélésre, és Jen futtában nyomott a kezébe egy csomó friss telefonüzenetet.

– A jogügy kéri, hogy hívd vissza őket az utolsó számban megjelent szépségápolási termék bevonása ügyében. Szükségük van a jóváhagyásodra.

– Visszahívom őket, amint kijöttem az értekezletről – felelte Rose nyugodtan, megpróbálva visszaterelni a gondolatait a jelenre, és nem foglalkozni Nicolas viszonyával, noha csak ez járt az eszében, és hogy milyen szomorú és csüggedt volt Nadia hangja a telefonban.

– Minden rendben van? – kérdezte Jen az arcát fürkésztve. Szokatlanul feszültnek és zaklatottnak látta Rose-t.

– Tökéletesen – válaszolta a rá jellemző kedves mosollyal főnöknője. Ha mindjárt vége is a világnak, ő megőrizte háborítatlan nyugalmát, vagy annak a látszatát, ahogy e pillanatban is. Idegeségét sohasem mutatta ki, mert méltóságán alulnak tartotta volna. Ám eközben úgy érezte magát,

mint egy anyatigris, amikor a kölykét megsebesíti a vadász. Jen látta a szemén, hogy vérre szomjazik. – Mindjárt visszajövök. – A megbeszélés tovább tartott, mint számított rá, utána sorra jöttek a telefonok és a kötelező visszahívások, így azután este fél kilenc volt, mire felhívta Athenát Los Angelesben.

Athenának, mint mindig, most is vidám és nyugodt volt a hangja, amikor felvette a telefont. Nála délután fél hat volt, a műsora jól sikerült, épp az egyik éttermébe készült menni, utána meg Joe-val akart találkozni, hogy együtt elmenjenek vacsorázni. Kényelmes, lezser életet éltek, szinte mindig klumpában és szakácsöltözékben volt, néha még a tévében is így jelent meg. Sohasem törekedett elsajátítani anyja elegáns és divatos stílusát.

A testvéreinél erősebb alkatú volt, de velük elmentésben soha nem aggódott a kinézete és a súlya miatt. Anyja magasságát örökölte, amihez az ő esetében egy telt, Rubens nőalakjaira emlékeztető, dús idomú test járult. Joe azt mondta, hogy úgy szereti, ahogy van. Athena középiskolás kora óta szakács akart lenni. Szeretett enni, és élvezte az ételek elkészítésének művészetét. Az elképzelései újszerűek, szokatlanok, a receptjei könnyen elkészíthetők voltak, ami meghozta számára a népszerűséget először Kaliforniában, majd az egész országban.

Athena sohasem volt jó tanuló, mint a testvérei, neki saját tempója és életstílusa volt. Párizsban, Barcelonában, Rómában és Milánóban tanulta a szakácsművészetet, és rabul ejtette a vegán és a vegetáriánus konyha. A szakácskönyvei óriási sikert arattak, a tévéműsorai pedig még annál is

nagyobbat. Barátságos lénye miatt a rajongói úgy érezték, mintha személyes kapcsolatban lennének vele, és leveleket írogattak neki.

Amikor felvette Rose telefonját, féltucatnyi kutya ugatott a háttérben. Kettő közülük mentésre szorult, kettőt az utcáról szedtek fel, és kettőt Athena tenyésztőktől kapott. A legtöbbjük keverék volt, s az egyik, egy hatalmas testű, a legszelídebb.

– Stanley, vedd le a lábadat a konyhapultról! – ezekkel a határozott szavakkal vette fel a telefont, de rögtön örömtelivé vált a hangja, amikor meghalotta, hogy anyja van a vonal túlsó végén. Pár percig arról csevegtek, hogy Athena a közeljövőben Japánban fog felvenni egy műsort, azután Rose beszámolt neki Nadiáról és Nicolas viszonyáról Pascale Solonnal.

– Hú! Ez szörnyű! Nadia ott akarja hagyni? – kérdezte aggódalmasan Athena.

– Még nem döntötte el. Azt hiszem, sokkos állapotban van. Nicolas nem szakított Pascale-lal.

– Milyen rettenetes lehet ez Nadiának... Stanley, mit mondtam az előbb?

Az Athenával való beszélgetés mindig három- vagy négyszemélyes társalgás volt, amibe belekapcsolódtak kutyák, munkások, szállítók. Rose sohasem értette, hogy lehet négy nő ennyire különböző. Athena világának egyetlen közös pontja sem volt a nővéreiével. A többiek még csak nem is szerették a kutyákat. Ezzel szemben nekik voltak gyerekeik, míg Athenának nem. Negyvenhárom évesen tökéletesen elégedett volt azzal az élettel, amit Joe-val éltek. Joe szintén megbecsült séf volt, ha kevésbé ismert is, mint Athena, aki valahogy mindig élet-

nagyságnál nagyobbnak tűnt, és szüntelenül barátságos zűrzavar vette körül.

– El kellene jönnie ide a lányokkal látogatóba. Majd javasolom neki. Mi lesz velük a nyáron? Nicolas a barátnőjével vagy Nadiával fogja tölteni a vakációt? – Már a kérdéstől is felkavarodott a gyomra. Neki sem tetszett ez a helyzet.

– Erre nem is gondoltam – vallotta be Rose. – Végtelenül aggasztó az egész, és rettenetesen sajnálom Nadiát.

– Talán el kellene járniuk párterápiára. Mi végigcsináltuk pár éve, amikor sokat veszekedtünk az én éttermem és Joe-é miatt, és állítom, hogy sokat segített.

Anyja elmosolyodott.

– Nicolas francia. El tudod képzelni őt, amint terápiára jár? A férfiak nem rohannak pszichológushoz Franciaországban, de néha itt sem.

– Ez igaz, de el tudom képzelni akkor, ha meg akarja menteni a házasságát.

– Lehet, hogy nem akarja – válaszolta Rose. – Nem ígérte meg, hogy záros határidőn belül szakítani fog. Arra kérte Nadiát, hogy adjon neki időt.

– Mire? Hogy továbbra is lefeküdhessen azzal a lánnyal? Nem hinném. Most kéne Nadiának érelyesen a sarkára állnia, és megnézni, mit lép erre Nicolas.

Ez egy egyszerű és közvetlen megközelítés volt, amivel Rose ugyan egyetértett, de nagyon is kétségesnek tartotta, hogy Nadia meg akarná lépni. Egyelőre, ebben az egyensúlyvesztett állapotában, Nicolas volt előnyösebb helyzetben. Rose remélte, hogy ez hamarosan megváltozik.

– Majd később írok neki üzenetet, most nincs rá időm. Megírom, hogy jöjjenek el a nyáron. Nekem is jó lesz.

Rose-t meghatotta az az egyértelműen támogató reakció, amelyet Athena és Venetia tanúsított a húguk iránt. Különösen Athenáé, akit a nővérei előszeretettel neveztek Földanyának.

Olivia vehemensebben reagált anyja telefonjára. Kilenc óra volt, épp befejezték a vacsorát. Ő és Harley egész nap a bírósági ügyeiken dolgoztak.

– El kellene válnia tőle. Azonnal – közölte Olivia habozás nélkül. Négyük közül ő volt a leszigorúbb és a leginkább keményvonalas konzervatív. Mindent fekete-fehérben, a törvény betűje szerint látott. Tizennégy éves fiuk, Will kitűnő tanuló volt, és Olivia kezdettől fogva felnőttként kezelte. Kisfiú korában Rose furcsállotta ezt. – Haladéktalanul ügyvédhez kell fordulnia. Nem tudom, létezik-e Franciaországban közös megegyezéses válás, de mindenképpen lépnie kell, meg kell védenie a külön vagyონrészét, és amit lehet, megszerezni Nicolas-tól. Van egyéb ingatlana Franciaországban? A kastély közös tulajdonuk?

– Kétlem. Nicolas örökölte, amikor a szülei meghaltak. – Egyetlen gyerekként ő örökölt mindent. – Azt hiszem, az örökölt vagyont külön kezelik – válaszolta Rose.

– Lényeg az, hogy amilyen gyorsan csak lehet, el kell válnia tőle. Van saját jövedelme, és Nicolas felelősséggel tartozik azért, amit tesz.

Olivia csupa értelmes dolgot mondott, de Rose a vele folytatott beszélgetésből tudta, hogy Nadia

még nem tért magához annyira, hogy egy lépést is tudjon tenni, habár abban biztos volt, hogy a végén cselekedni fog. A helyzetet egyetlen szóval lehetett jellemezni: tarthatatlan. Nicolas élvezi az életet, miközben Nadiának megszakad a szíve.

Miután befejezték a beszélgetést, Olivia elmondta a férjének, miről van szó, és Harley mindenben egyetértett vele. Neki éppoly határozott véleménye volt a dolgokról, mint Olivianak. Jól illettek egymáshoz, és kiváló házasságban éltek. Hasonló karriert futottak be, jól kiegészítették egymást, a legtöbb dologról egyformán gondolkodtak, beleértve a fiuk nevelését. Ennélfogva Olivianak némileg torz képe alakult ki a világról. Azt feltételezte, hogy a legtöbb „normális” ember éppoly konzervatív felfogású, mint ők, vagy annak kelle-ne lenniük. Ritkán tanúsított türelmet a más véle-ményt képviselő emberekkel szemben. Anyját néha aggodalommal töltötte el Olivia szűklátókörűsége.

Attól a perctől fogva, hogy a jogi egyetemen ő és Harley egymásba szerettek, tökéletesen megfelelt neki, hogy egy jóval idősebb férfival kötött házasságot. Harley évekkorábban megözvegyült, és nem nősült újra, amíg Oliviat meg nem ismerte. Mérheteretlenül büszke volt Willre, az egy szem fiukra, aki mindvégig kitűnően tanult az iskolában. Mindketten megosztották vele a véleményüket, amivel Will nem mindig értett egyet, de ezt ritkán árulta el. Tisztában volt vele, hogy mit várnak el tőle otthon, és milyennek kell lennie, hogy jól kijöjjenek egymással. A szülei soha nem viselték volna el, ha hangot ad a véleménykülönbségének, ezért nem tette.

Rose aggódott érte, mert túlságosan engedékenynek és szolgálatkésznek vélte, és néha eltöprengett azon, hogy a fiú valóban ilyen-e, vagy csak a szülei kedvéért mutatja ezt a képet magáról. Ők ugyanis nagyon világosan értésére adták, hogy számukra elfogadhatatlan lenne, ha letérne az ő útjukról. Az elveit tekintve Olivia a nagy különbségük ellenére szinte merevebb volt, mint a férje.

Rose elvesztette a címlapcsatát, amint azt júniusban fájó szívvel elismerte. Mihelyt a döntés megszületett, felhívta Nadiát, hogy figyelmeztesse. Továbbra is rosszul volt a gondolattól, hogy Pascale Solon szerepeljen a szeptemberi szám címlapján. Ezzel a lap hallgatólagosan jóváhagyta azt a viselkedést, amit ő visszataszítónak talált. Másoknak tetszett a dolog romantikája, elragadónak találták, hogy fülig szerelmesek egymásba, és hogy Pascale és Nicolas milyen szép pár együtt. Rose kíváncsi lett volna, vajon ha nem ilyen szépek, az emberek kevésbé néznék-e el, hogy Nicolas nő ember, együtt él a feleségével, akit megcsal, mert „őrülten szerelmes” valaki másba.

Charity Bennett szinte ujjongott győzelmi mámorában, amikor Rose végül meghátrált, és beadta a derekát. Pascale volt a filmvilág ügyeletes üdvöskéje, és jelenleg ők voltak az „álompár”. A viszonyuk akkor már nyílt titok volt, és Nicolas még csak bocsánatot sem kért miatta. Négyszemközt megtette a feleségének azzal, hogy nem akarja őt elveszíteni. Vérlázító viselkedésével és mert fájdalmat okozott Nadiának, alaposan feldühítette anyósát.

Olyan volt az egész, mintha ő és a rajongói megfedkeztek volna arról, hogy házasember, hogy Nadia létezik, hogy gyerekei vannak, és hogy a Pascale iránti szenvedélye tiltott gyümölcs. Azt élte, amiről minden férfi fantáziál: volt egy gyönyörű nő, aki a lába előtt hevert, és volt egy felesége, aki a praktikusabb igényeit elégítette ki otthon.

Napokkal azután, hogy eldöntötték, ő kerüljön a szeptemberi szám címlapjára, Pascale a nyilvánosság előtt beismerte, hogy gyermeket vár. Rose-t még jobban felzaklatta, hogy Nadiának ezt is kezelnie kell valahogy. Ő nem nyilatkozott a médiának, és mindenki számára elérhetetlenné tette magát. Mihelyt a hír napvilágot látott, Rose eldöntötte, hogy elutazik Párizsba, és a hétvégét a lányával tölti. Úgy gondolta, nem tehet mást, ott kell lennie mellette. Érezte továbbá, hogy a magazin tisztessége csorbát szenvedett, amiért egy címlapsztorival hallgatólagosan jóváhagyta a két ember viszonyát.

Amióta kiderült, hogy Nicolas-nak szeretője van, Rose nem kereste vele a kapcsolatot, és remélte, hogy nem találkoznak Párizsban, noha Nadiától tudta: nem költözött el, gyakran tölt hosszabb-rövidebb időt otthon, és naponta látogatja a lányait. Ők semmit sem tudtak Pascale-ról és a születendő babáról, ami, tekintve az óriási médiafelhajtást, Rose számára kész csodának tűnt. De hét- és tízéves gyerekek lévén óvták őket a külvilág lármájától, anyjuk egy szót sem szólt nekik apjuk viselkedéséről, és mindkettőjüket távol tartotta az internettől.

Rose azt tervezte, hogy sürgetni fogja a lányát, forduljon mielőbb ügyvédhez. Soha életében nem

érezte magát ilyen ellentmondásos helyzetben. A *Divat Magazin* főszerkesztőjeként meg kell felelnie az olvasók elvárásainak, ki kell elégítenie a kíváncsiságukat, amit a nyilvánosság előtt egymásba szerelmesedett két ember iránt tanúsítanak. Ugyanakkor tudta, hogy ezzel mély sebet ejt a lányán, aki még inkább úgy érzi majd, hogy elárulták.

Péntek este munka után nehéz szívvel szállt fel az Air France járatára. Nadia mindhárom nővére egyként állt mellette. Nem tettek szemrehányást a szeptemberi címlap és a Pascale-interjú miatt, de gyűlölték Nicolas-t azért, amit a húgukkal tesz, és támogatásukról biztosították anyjukat.

Rose egy szóval sem említette a szerkesztőségben a Nicolas Bateau-hoz fűződő személyes kapcsolatot, amiről egyedül az asszisztense, Jen Morgan tudott. Többeknek rémlett, hogy az egyik lánya Franciaországban él a férjével, de egy pillanatig sem gyanították, milyen szívszorító fájdalmat él át Rose.

A gép másnap kora reggel szállt le a Charles de Gaulle repülőtéren. Rose New Yorkban hagyta a világ legbefolyásosabb divatmagazinja főszerkesztőjének szerepét, és most semmi mást nem akart, mint a lányát látni és vigasztalni. Párizsba érve már csak Nadia édesanyja volt, aki remélte, hogy a jelenléte elég erőt ad majd a lányának elvisselni azt, amit most átél, és ami még vár rá.